

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 sierpnia 2015 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Rymarz-Błaszczewicz

Protokolant: Katarzyna Chmiel

w obecności Prokuratora Prok. Rejonowej: K. W.

po rozpoznaniu na rozprawie dnia 5 sierpnia 2015 roku sprawy:

R. W., urodzonego (...) w G., syna A. i B. z domu W.

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 25 czerwca 2012 roku w G. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził (...) Bank S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 89.285,71 złotych poprzez złożenie wniosku o pożyczkę i w celu uzyskania tejże pożyczki, złożył podrobione zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach w firmie (...), mające istotne znaczenie dla udzielenia tej pożyczki, wprowadzając pracownika banku w błąd co do rzeczywistej sytuacji materialnej i możliwości finansowych oraz co do zamiaru wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania

- tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

2. dnia 6 lipca 2012 roku, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić (...) im. (...) o. w G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 40.000 złotych poprzez złożenie wniosku o pożyczkę i w celu uzyskania tejże pożyczki, złożył podrobione zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach w Firmie Handlowo-Usługowej U (...), mające istotne znaczenie dla udzielenia tej pożyczki, wprowadzając pracownika banku w błąd co do rzeczywistej sytuacji materialnej i możliwości finansowych, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na weryfikację jego danych i odmowę udzielenia pożyczki

- tj. o czyn z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. z w zw. z art. 11 § 2 k.k.

3. w dniu 30 października 2012 roku w G., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził Bank (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez złożenie wniosku nr (...) o udzielenie pożyczki wraz ze stwierdzającymi nieprawdę dokumentami, w tym, sfałszowanym zaświadczeniem o zatrudnieniu w firmie (...), wprowadzając pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania, a następnie zawarł umowę pożyczki nr (...) w kwocie 93.000 złotych, czym działał na szkodę Banku (...) S.A.

- tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

orzeka:

I. Oskarżonego **R. W.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, przyjmując że stanowiły one ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k. i za wszystkie w/w czyny, stanowiące występki z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (czyny z punktu 1 i 3) i art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (czyn z punktu 2) na podstawie powyższych przepisów skazuje go, a na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierza jedną karę – 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

zaś na podstawie art. 33 § 1, 2 k.k., wymierza oskarżonemu karę 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając na podstawie art. 33 § 3 k.k. wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

II. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza, ustalając na podstawie art. 70 § 1 pkt 1 k.k. okres próby na 5 (pięć) lat;

III. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej pokrzywdzonemu Bankowi (...) S.A., poprzez zapłatę na rzecz w/w pokrzywdzonego kwoty 93.000 (dziewięćdziesięciu trzech tysięcy) złotych;

IV. Na podstawie art. 44 § 1 k.k. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych (zaświadczeń o zatrudnieniu) ujętych: pod poz. 2 wykazu dowodów rzeczowych zamieszczonego na k. 79 akt sprawy, pod poz. 4 wykazu dowodów rzeczowych nr I/75/13 zamieszczonego na k. 225 akt sprawy oraz pod poz. 6 wykazu dowodów rzeczowych zamieszczonego na k. 520-521 akt sprawy;

V. Na podstawie art. 230 § 2 k.p.k., orzeka zwrot: na rzecz (...) im. (...) S.A. dowodów rzeczowych ujętych pod poz. 1 oraz 3-6 wykazu dowodów rzeczowych zamieszczonego na k. 79 akt sprawy, na rzecz (...) Bank S.A. dowodów rzeczowych ujętych pod poz. 1-5 oraz 7-8 wykazu dowodów rzeczowych zamieszczonego na k. 520-521 akt sprawy oraz na rzecz Banku (...) S.A. dowodów rzeczowych ujętych pod poz. 1-3 oraz 5-7 wykazu dowodów rzeczowych nr I/75/13 zamieszczonego na k. 225 akt sprawy;

VI. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego od dnia 13 listopada 2014 roku do dnia 16 stycznia 2015 roku, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm stawkom dziennym grzywny;

VII. Na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego, na rzecz Skarbu Państwa kwotę 600 (sześćset) złotych tytułem opłaty, w pozostałym zakresie zwalnia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych wydatkami obciążając Skarb Państwa.

VIII. Zasądza od Skarbu Państwa, na rzecz adwokata L. K., kwotę 885,60 (ośmuset osiemdziesięciu pięciu 60/100) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Sygn. akt: II K 674/15

UZASADNIENIE

Zgodnie z treścią art. 424 § 3 k.p.k. oraz treścią wniosku Prokuratora, Sąd ograniczył zakres uzasadnienia do rozstrzygnięć, co do kary i innych konsekwencji prawnych czynu

Wyrokiem z dnia 5 sierpnia 2015 roku, Sąd uznał oskarżonego R. W. za winnego popełnienia trzech czynów zakwalifikowanych z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i przyjmując, iż czyny te stanowią ciąg przestępstw – wymierzył oskarżonemu R. W. karę 2 lat pozbawienia wolności. Z uwagi na to, że sprawca dopuścił się przypisanych mu czynów w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, na podstawie art. 33 § 1 i § 2 orzeczono dodatkowo karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych, ustalając na podstawie art. 33 § 3 k.k. wysokość stawki na 10 złotych.

Czyny przypisane R. W., opisane w punktach 1-3 części wstępnej wyroku, zostały przez niego popełnione przy użyciu takich samych metod na przestrzeni zaledwie czterech miesięcy, a żaden z nich nie został poprzedzony wyrokiem za czyn wcześniejszy. Nadto, każdy z nich wypełnia znamiona tych samych przepisów ustawy karnej (art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. – czyny z pkt 1 i 3 oraz art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. – czyn z pkt 2). Sąd uznał, zatem, że stanowią one ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k.

Sąd nie znalazł jakichkolwiek podstaw do stwierdzenia, iż w czasie popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu czynu, zachodziła jakakolwiek okoliczność wyłączająca jego kryminalną bezprawność. Nie zachodziły również żadne okoliczności wyłączające winę R. W.. Nie był on w szczególności ograniczony w możliwości rozpoznania znaczenia i konsekwencji swojego czynu przez chorobę psychiczną, niedorozwój umysłowy lub czasowe zaburzenie czynności psychicznych. R. W. jest i już w czasie popełniania czynów był osobą dorosłą. W inkryminowanym czasie nie zaszła także czasowa niepoczytalność oskarżonego. Sprawca naruszył przepisy obowiązującego prawa, zdając sobie sprawę z ich treści i zagrożenia karnego, jakie niesie zachowanie w opisanym kształcie – oszustwo kredytowe to przestępstwo pospolite, którego karalność jest w społeczeństwie powszechnie znana. R. W. jest całkowicie zdolny do poniesienia odpowiedzialności karnej za zachowanie, którego się dopuścił.

Wymierzając oskarżonemu karę, Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary ustanowionymi przez ustawodawcę w art. 53 Kodeksu Karnego. Na niekorzyść oskarżonego – zdaniem Sądu, przemawia znaczny stopień szkodliwości społecznej czynów, których się dopuścił. R. W., poprzez swoje zachowania podjęte na szkodę trzech pokrzywdzonych w niedługich odstępach czasowych, ugodził w dobra o istotnym znaczeniu społecznym. Za takie, bowiem należy uważać prawidłowe funkcjonowanie obrotu gospodarczego. Na skutek działań oskarżonego powstała wymierna szkoda majątkowa w majątku Banku (...) S.A. Czyny z dnia 25 czerwca 2012 roku i 9 lipca 2012 roku spowodowały natomiast stan zagrożenia dla mienia (...) im. (...) Banku SA w kwocie odpowiednio 89.285,71 złotych oraz 40.000 złotych. Na przyjętą przez Sąd ocenę, wpływ miał wzgląd na przyświecającą oskarżonemu motywację. Uzyskane przez R. W. w przestępny sposób środki pieniężne zostały przezeń wykorzystane w celu zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. Działając z premedytacją, wykazał się on pogardą dla cudzego mienia. Naczelną pobudką przyświecającą mu w czasie popełnienia czynów była niewątpliwie chęć łatwego i szybkiego wzbogacenia się. Godzi się podkreślić, iż oskarżony był w inkryminowanym czasie osobą zdrową, mającą możliwość zarobkowania. Zamiast tego wybrał jednak prostszą, lecz nieuczciwą drogę w kierunku zaspokojenia potrzeb życiowych i w ten sposób uniknął wysiłku nieodłącznie związanego z uczciwą pracą zarobkową. Sposób działania R. W. wskazuje na to, że czyny te miały charakter zaplanowany i nie był wynikiem nierozważnej decyzji oskarżonego podjętej pod wpływem chwili. Sąd miał świadomość, że na skutek działania oskarżonego przedsięwziętego dnia 6 lipca 2012 nie doszło do niekorzystnego rozporządzenia mieniem pokrzywdzonego, co nieco umniejsza stopień szkodliwości społecznej badanego czynu. Należy jednak raz jeszcze podkreślić, że do udaremnienia przestępnego zamiaru R. W. doszło w tym przypadku tylko i wyłącznie na skutek zachowania pracowników banku.

Na niekorzyść R. W. przemawiają, zatem okoliczności wpływające na ocenę stopnia szkodliwości społecznej jego czynów, a zwłaszcza wzgląd na rozmiary wyrządzonej oraz grożącej szkody, postać zamiaru oraz okoliczności popełnienia przestępstw. Za okoliczność obciążającą należy uznać także fakt, że każdy z czynów oskarżonego wypełnia znamiona dwóch typów czynów określonych w ustawie karnej oraz fakt, że R. W. był w przeszłości karany, przy czym jeden z wyroków skazujących zapadł wobec niego przed popełnieniem badanych czynów.

Na korzyść R. W. przemawia fakt, że przyznał się on do popełnienia zarzucanych mu czynów i złożył wyczerpujące wyjaśnienia. W dodatku, na uwagę zasługuje fakt, że ściąganie czynu wymienionego w punkcie 1. aktu oskarżenia nastąpiło na skutek autodenuncjacji R. W..

Ustalając wymiar stawki dziennej grzywny, Sąd miał na uwadze trudną sytuację majątkową oskarżonego, który obecnie nie ma stałej pracy – utrzymuje się z prac dorywczych.

Sąd uznał, że orzeczenie – przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. – wobec R. W. kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania (punkt II. wyroku), będzie wystarczające dla osiągnięcia celów kary. W ocenie Sądu, można mieć nadzieję, iż zagrożenie w postaci możliwości przerwania okresu próby i osadzenia oskarżonego w zakładzie karnym wzbudzi w nim postawę praworządną, zapobiegnie powrotowi do przestępstwa. Zwłaszcza, że obok tej kary, Sąd orzekł dodatkowo karę grzywny (punkt I wyroku), stanowiącą realną dolegliwość, która winna zapobiec wystąpieniu u oskarżonego poczucia bezkarności. Sąd miał świadomość, że przed datą czynu, R. W. był już skazany prawomocnym wyrokiem za przestępstwo umyślne. A następnie, już po dacie czynów wydano wobec niego kolejne dwa wyroki skazujące. Należy mieć jednak na uwadze, że jeden spośród trzech czynów przypisanych w przeszłości uderzył

w diametralnie różne dobro prawne, gdyż stanowił naruszenie przepisów Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. W ocenie Sądu, mając zwłaszcza na względzie sposób życia oskarżonego sprzed popełnienia badanych przestępstw (brak karalności za przestępstwa podobne oraz relatywnie długi okres jaki upłynął od skazania do popełnienia omawianych czynów) można uznać, że R. W. nie jest osobą aż tak zdemoralizowaną, by mogło to uzasadniać zastosowanie wobec niego bezwarunkowej izolacji. Okoliczność ta pozwala mieć nadzieję, że czyny oskarżonego, choć popełnione z premedytacją, nie były przejawem jego stałej postawy. Zgadzając się z oceną Prokuratora i mając na względzie pozytywną wobec oskarżonego prognozę kryminologiczną, Sąd doszedł do przekonania, że orzeczenie wobec R. W. kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania stanowiłoby sankcję nieadekwatnie surową i dolegliwą. Jednocześnie Sąd uznał, że dla zweryfikowania postawy oskarżonego konieczne będzie zastosowanie maksymalnego, bo pięcioletniego okresu próby. Należy w tym miejscu wskazać, iż stosując wobec oskarżonego dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności oraz ustalając okres próby, Sąd zobowiązany był zastosować przepisy art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 k.k. według brzmienia sprzed dnia 1 lipca 2015 roku, gdyż w czasie popełnienia przestępstwa, R. W. był skazany na karę pozbawienia wolności, a nade wszystko, zgodnie z obecnie obowiązującym przepisem, nie jest możliwe warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności przekraczającej rok. Zatem oczywistym jest, że przepisy art. 69 i 70 k.k., według starego brzmienia, kreowały sytuację bardziej korzystną dla oskarżonego.

Sąd zważył, że R. W., do momentu wydania wyroku nie wynagrodził pokrzywdzonemu Bankowi (...) SA wyrządzonego mu uszczerbku. Celem urzeczywistnienia funkcji kompensacyjnej prawa karnego, oraz wzmocnienia funkcji prewencyjnej orzeczonych kar, w punkcie III. wyroku orzeczono zatem wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody w wysokości 93.000 złotych na rzecz tego podmiotu.

Zaświadczenia o zatrudnieniu przedłożone przez oskarżonego wraz z wnioskami kredytowymi były podrobione, a zatem pochodziły bezpośrednio z przestępstwa. Stąd, w myśl art. 44 § 1 koniecznym było orzeczenie o ich przepadku.

Dokumentacja stanowiąca własność odpowiednio (...) Banku SA, Banku (...) SA oraz (...) im. (...), sporządzona przy okazji złożenia przez oskarżonego wniosków kredytowych została poddana niezbędnym czynnościom procesowym, stanowiąc podstawę ustaleń faktycznych. Ponieważ jawi się ona w związku tym jako zbędna dla postępowania karnego, należało orzec o jej zwrocie na rzecz osób uprawnionych (punkt V. wyroku).

W punkcie VI. wyroku, na poczet orzeczonej wobec R. W. kary grzywny, zaliczono okres faktycznego pozbawienia wolności w sprawie (zatrzymania oraz tymczasowego aresztowania). Orzeczenie to miało charakter obligatoryjny.

Mając świadomość trudnej sytuacji materialnej oskarżonego, Sąd zasądził wobec niego jedynie część kosztów procesu (opłatę), zwalniając go z tego obowiązku w pozostałym zakresie (punkt VII. wyroku).

W punkcie VIII. wyroku zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy oskarżonego, adwokata L. K., kwotę 885,60 złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Kwota ta jest adekwatna do nakładu pracy obrońcy i mieści się w granicach określonych w rozporządzeniu przywołanym w tej części orzeczenia.